

Arrest

nr. 212 187 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 17 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 januari 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 september 2018.

Gelet op de beschikking van 27 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar (bijlage 13sexies).

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing slordig werd opgesteld en onduidelijk is en dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie en meer bepaald met het feit dat haar toekomst in haar land van herkomst zeer onzeker is en dat zij wenst samen te wonen met haar zwangere partner “op basis van artikel 8 van het EVRM”.

De Raad merkt op dat uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Er wordt, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet immers geduid dat aan de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wordt uiteengezet waarom werd geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Hierbij wordt de verblijfshistoriek van de verzoekende partij weergegeven en wordt benadrukt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand het voorgenomen huwelijk van de verzoekende partij en een Belgische vrouw weigerde te voltrekken omdat het niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Er wordt benadrukt dat de verzoekende partij geen gevolg gaf aan het haar op 9 september 2016 betekende bevel om het grondgebied te verlaten en dit ook niet, nadat haar de mogelijkheden tot bijstand bij een vrijwillig vertrek waren uiteengezet. De verwerende partij heeft voorts gewezen op de hardnekkigheid waarmee de verzoekende partij poogt om illegaal in het Rijk te verblijven, heeft geduid dat een groot belang moet worden gehecht aan de immigratiecontrole en heeft geoordeeld dat er geen specifieke omstandigheden zijn die haar er zouden kunnen toe brengen een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur op te leggen. Deze motivering is geenszins onduidelijk. Ze laat de verzoekende partij zonder meer toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Het gegeven dat bij de weergave van de verblijfshistoriek van de verzoekende partij een zinsdeel is weggefallen doet aan het voorgaande geen afbreuk. Uit de vermeldingen in de bestreden beslissing blijkt trouwens duidelijk dat het ontbrekende zinsdeel betrekking heeft op het feit dat de verzoekende partij op 1 maart 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende en dat deze aanvraag op 18 april 2016 onontvankelijk werd verklaard. Aangezien de verzoekende partij deze aanvraag om machtiging tot verblijf zelf indiende en de beslissing waarbij deze aanvraag werd afgewezen haar werd ter kennis gebracht kan zij niet voorhouden dat zij niet begrijpt waarop de verwerende partij die de datum van de indiening van de aanvraag en deze van de beslissing vermeldde doelde. Het betreft daarenboven geen determinerende overweging in de bestreden beslissing. Gelet op de uitvoerige uiteenzetting in de bestreden beslissing omtrent de voorgeschiedenis in Nederland en België van de verzoekende partij en inzake haar voorgehouden relatie met een Belgische vrouw kan zij ook niet worden gevolgd in haar betoog dat uit de motivering niet kan worden afgeleid dat met haar specifieke situatie rekening werd gehouden.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten niet toe een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, vast te stellen.

Voorts moet worden geduid dat de Raad bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij in aanmerking had moeten nemen dat zij geen band meer heeft met haar land van herkomst dat zij in dat land nergens terecht kan en dat zij er onmogelijk werk zal kunnen vinden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aan de verwerende partij nooit ter kennis bracht dat zij om socio-economische redenen in België wenst te verblijven en dus bezwaarlijk kan verwachten dat de verwerende partij hieromtrent een standpunt zou innemen. Tevens moet worden benadrukt dat de beweringen van de verzoekende partij ongestaafd blijven en dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat een gezonde jonge man die in Tunesië werd geboren en opgroeide geen banden met dit land zou hebben, dat hij er geen sociaal netwerk zou hebben waarop hij kan terugvallen en er niet in staat zou zijn om een toekomst op te bouwen. Ten overvloede moet worden gesteld dat ook niet zonder meer blijkt dat indien een vreemdeling aangeeft om socio-economische redenen in België te willen blijven diens verklaringen dienen te worden beschouwd als een specifieke omstandigheid in de zin van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarmee de verwerende partij rekening dient te houden.

De verzoekende partij kan voorts niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen aangeven dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar relatie met een Belgische vrouw. De verwerende partij heeft immers uiteengezet dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde om het door de verzoekende partij geplande huwelijk met A.C.A., een Belgische vrouw, te voltrekken omdat het niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Zij heeft ook gemotiveerd dat A.C.A. zelf telefonisch verklaarde dat de verzoekende partij reeds poogde om met andere vrouwen een schijnrelatie op te starten. In deze situatie is het niet kennelijk onredelijk om de relatie met A.C.A. waarnaar de verzoekende partij verwijst niet te beschouwen als een omstandigheid die zou verhinderen dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar wordt opgelegd. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat de verzoekende partij haar bewering dat A.C.A. zwanger is en dat [zij] de vader van haar kind zou zijn niet bewijst. Er blijkt geenszins dat er sprake is van een gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Daarenboven blijkt ook niet dat de verzoekende partij enkel in België een gezinsleven zou kunnen hebben en moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten en bijgevolg ook niet om een vreemdeling die niet aantoonde dat hij enkel een gezinsleven op het Belgisch grondgebied kan hebben, de toegang tot het Rijk tijdelijk te ontfangen (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HACECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Gezien het voorgaande kan ook geen miskennis van het proportionaliteitsbeginsel worden vastgesteld.

Het middel komt ongegrond voor."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 september 2018 diende de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 5 november 2018, alwaar de raadsvrouw van de verzoekende partij uitdrukkelijk werd uitgenodigd te

reageren op de in de beschikking van 6 september 2018 opgenomen grond, stelt deze dat de vrouw met wie de verzoekende partij wenst te huwen bevallen is van een kind, dat de verzoekende partij de vader is van dit kind en dat de procedure die werd opgestart tegen de beslissing waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde om het voorgenomen huwelijk tussen de verzoekende partij en A.C.A. af te sluiten in het voordeel van de ambtenaar van de burgerlijke stand werd beslecht. Door het aanbrengen van voormelde feitelijke gegevens, die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, toont de raadsvrouw van de verzoekende partij evenwel niet in concreto aan dat de Raad tot een ander besluit kan komen dan datgene dat in de beschikking van 6 september 2018 is opgenomen. De Raad zou zijn bevoegdheid trouwens overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Ook door louter te betogen dat zij de bestreden beslissing onredelijk acht toont de raadsvrouw van de verzoekende partij niet aan de Raad in de beschikking van 6 september 2018 verkeerdelijk oordeelde dat geenszins werd aangetoond dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of disproportionele wijze optrad.

Er kan slechts worden geconcludeerd dat de raadsvrouw van de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 6 september 2018 werd aangegeven.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK